

מ"ת 31471/06/20 - מדינת ישראל נגד מוסטפא ואכד

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 31471-06-20 ישראל נ' ואכד (עציר)

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	מוסטפא ואכד (עציר)

החלטה

1. בפניי בקשה לחילוט ערבויות, בהתאם להוראות סעיף 51 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים, התשנ"ו - 1996).
2. להלן העובדות הצריכות לעניין בקצירת האומר.
3. ביום 14/6/20 הוגש כנגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירות חבלה חמורה, תקיפה סתם, ניסיון לתקיפה, ניסיון לפציעה בנסיבות מחמירות.
4. לפי עובדות כתב האישום, ביום 8/5/20, תקף המשיב את המתלון ואדם נוסף, וזאת במסגרת קטטה אותה יזם המשיב, בכך שבעט בפניו של המתלון, וגרם לו לשבר בארובת העין.
5. שופטת המעצרים (כב' השופטת מ. פ. בוגדנוב), הורתה על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא, בבית סבו באום אל פחם, בפיקוח סבו וסבתו, כנגד הפקדה כספית בסך - 5,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית בסך - 10,000 ₪. תנאים אלה מולאו.
6. ביום 3/9/20, במסגרת בקשה לעיון חוזר שיזם המשיב, הורתה שופטת המעצרים התורנית (כב' השופטת נ. ע. ח'דר), על העתקת מקום החלופה, באופן זמני, לבית אמו של המשיב בסחנין, ובפיקוחה, כנגד חתימתה על ערבות צד ג' בסך - 10,000 ₪. באותה ההחלטה, שוחררו הסבא והסבתא מתפקידם כמפקחים, ונקבע דיון המשך בשאלת המעצר, בפני שופט מעצרים התורן. האם מילאה אחר התנאי שנקבע וחתמה על ערבות.
7. ביום 15/9/20, במסגרת שבתו של מותב זה, כשופט מעצרים, המשיך לדון בשאלת העתקת מקום המעצר,

ובנסיבות, החליט להתיר את המשך שהיית המשיב בבית אמו בסכנין ובפיקוחה. בית המשפט מצא לחדד ולהזהיר את המשיב, בדבר הפרת תנאי השחרור, תוך שנאמר לו ולאמו שאם יפר את המעצר, יאלץ בית המשפט לחלט את הערבויות.

8. המדינה הגישה ערר על החלטה זו, ובית המשפט המחוזי דחה את הערר.

9. בין לבין, הורשע המשיב, על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בתיק בו נעצר.

10. המותב הדיוני (כב' השופטת הבכירה א. קנטור), הורה על הגשת תסקיר לעונש בעניינו, דחה את הדין, וכן הורה על פתיחת חלונות התאווירות יומיים, בין השעות 09:00 - 12:00, ובין השעות 15:00 - 20:00.

11. דא עקא, כי ביום 12/1/21, נעצר המשיב בחשד לביצוע עבירות הצתה, השחתת מבנה מקרקעין, חבלה במזיד לרכב, איומים, והפרת הוראה חוקית.

12. מכתב האישום שהוגש לבית המשפט המחוזי דכאן, כנגד המשיב וכנגד שותפו לדבר העבירות, נוראן דראושה **(להלן: "נוראן")**, המשיב ונוראן, החליטו לפגוע בעדה הנוצרית, ולבצע הצתה של עץ אשוח, אשר הוצב בחצר הכנסייה הקתולית בסחנין, כחלק מסמלי חג המולד, שנחגג בסוף שנת 2020.

13. המשיב ונוראן הגיעו אל רחבת הכנסייה הקתולית במקום מגוריהם, שם הבחינו בשומר הכנסייה ובבנו, אשר ישבו ברכב. המשיב התקרב לצדו השמאלי של הרכב, כשאקדח דמה ואבן גדולה בידו, וחבט ברכב מס' פעמים באמצעות האבן.

14. לאחר מכן, כשאחד מיושבי הרכב יצא מהרכב, ניגש המשיב אל בנו של שומר הכנסייה, כיוון את אקדח הדמה לעברו, ולעבר בנו ואמר לו שאם הוא יזוז, הוא יוריד לו את ראשו. בשל אימתו מפני המשיב, התיישב בנו של שומר הכנסייה על ברכיו, והרים את ידיו כלפי מעלה. במקביל, ניגש נוראן אל החומה החיצונית של הכנסייה, וריסס עליה בערבית כיתוב המהלל את הנביא מוחמד. מיד לאחר מכן, בוצעה ההצתה בעץ האשוח.

15. יצוין, כי בית המשפט המחוזי בחיפה, הורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

16. ב"כ המבקשת עמד על מהות ההפרה וחומרתה, הוראות הדין הרלוונטיות, וקרא לבית המשפט לחלט את מלוא הערבויות שהופקדו על מנת להבטיח את מעצר הבית של המשיב.

17. מנגד, עתר הסניגור להימנע מחילוט הערבויות, ולחילופין, להסתפק בחילוט הפיקדון הכספי בסך ₪ 5,000

שהפקיד המשיב בקופת בית המשפט, תוך שהוא מפנה לנסיבות האישיות של המשיב, ולעובדה שאמו נאלצה לקחתו תחת משמורתה וכלל לא ידעה שבנה יצא באישון לילה, ועשה את שטוענים שעשה.

דין והכרעה:

18. לאחר שעיינתי בבקשה, בטענות הצדדים, ובחומר החקירה הנוגע לכתב האישום החדש, שהוגש כנגד המשיב מחדש להצתה, ויתר העבירות הנזכרות לעיל, הכוללות גם הפרת הוראה חוקית, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל.

19. אין צורך להכביר מילים אודות חשיבותו של מוסד השחרור בערובה, לרבות מוסד הפיקוח, אשר נועד לאפשר לבית המשפט למצוא את האיזון הראוי בין ההגנה על שלום הציבור, לבין שמירה על חירותו של נאשם המוחזק כחף מפשע, כל עוד לא הוכח אחרת (אני מפנה בהקשר זה, לדברים נכוחים שפסק כב' השופט י. אלרון, בבש"פ 1902/19, **מירי אביטן נ' מדינת ישראל** (2019) המדברים בעד עצמם).

20. בנדוננו, המשיב הורשע בעבירות אלימות חמורות, על פי הודאתו, ומתוך האמון שרחש לו בית המשפט, ולבקשתו, התיר לו המותב הדיוני שהרשיע אותו, לצאת מפתח ביתו, על מנת להתאווור.

21. אלא שהמשיב ניצל לרעה את האמון הזה, ולא זו בלבד שהפר את ההיתר שנתן לו בית המשפט, חרף העובדה שהוא נושא הרשעה חריפה באלימות חמורה כנגד הגוף, הגדיל לעשות וביצע לכאורה, עבירות חמורות הכוללות הצתה, כעולה מחומר הראיות אליו נחשף בית המשפט.

22. בהקשר אחרון זה, אציין, כי חומר הראיות התומך בכתב האישום נשוא ההצתה, כולל צילומים ממצלמות אבטחה, בהם מבחינים במשיב, יוצא מביתו טרם ההצתה, ושב לשם לאחר מכן. בזיהוי הוודאי תומכים עדים נוספים, הכוללים גם את אחיו. בחומר הראיות, תמונות וסרטונים שנתפסו בטלפונים הניידים של המשיב ואותו אחר השותף למעשיו, וכן, תוצרים דיגיטליים נוספים, הכוללים גלישה לאתרי אינטרנט הנוגעים להצתת עצי אשוח בסחנין. המשיב עצמו, הודה בחקירתו במשטרה ובשב"כ, ביחס לחלק שנטל באירוע, לרבות במניע לביצוע.

23. אשר להפרת מעצר הבית, חושף חומר הראיות, הפרה ברורה של מעצר הבית המשליכה גם על אחריותה של אימו של המשיב, המפקחת.

24. ראשית, אפנה לדבריו של המשיב עצמו, בהודאתו מיום 20/1/21 בשורות 154 - 164. שנית, אפנה להודעתה של גב' ניסמאת גאנאים אמו של נוראן (שותפו של המשיב בכתב האישום נשוא ההצתה), מיום 21/9/20, עמ' 2 למטה, שם היא מספרת, כי בחודש וחצי האחרונים, החבר הכי טוב של בנה הוא המשיב, אשר מגיע אליהם לבקר;

ובהמשך, בעמ' 3 להודעתה, היא מספרת, כי השניים נוהגים לצאת ביחד ליער, לעשות מדורה. שלישית, אני מפנה בהקשר זה להודעותיו של נוראן, שותפו של המשיב, בכתב האישום נשוא ההצתה, המדבר על כך שכהכנה למעשה ההצתה יצאו השניים והסתובבו בעיר; ויודגש, כי מדובר לפי העדויות על מעשים מהתקופה האחרונה בה מצוי המשיב במעצר בית.

25. יוצא אפוא כי המשיב, הפר הפרה חמורה של תנאי מעצר הבית, והעובדה שעומד להיגזר דינו ביחס לעבירה חמורה לא פחות, לא הרשימה אותו במיוחד, והוא כאמור, הפר את תנאי מעצר הבית, וביצע לכאורה שורה של עבירות נוספות.

26. באשר לאמו של המשיב, זו לא פעלה בהתאם לחובתה, לא דיווחה על הפרת מעצר הבית מצד בנה. יצוין, כי בחקירתה טענה שהיא לא מודעת כלל לשעות בהן המשיב אמור להיות במעצר בית, טענה כי ישנה ולא ידעה כי בנה יצא מן הבית. טענותיה של המפקחת קשות על בית המשפט, ולא יכולות להתקבל, שעה שהיא נכחה בדיון בו נקבעו תנאי השחרור, בית המשפט הבהיר לה באופן חד משמעי, תוך שהדברים תורגמו לה לשפה הערבית, והדגיש בפניה את אחריותה לפקח פיקוח הדוק על בנה המשיב, תוך שהובהרו לה גם תוצאות הפרת הפיקוח.

27. אדגיש, כי המפקח על אדם במעצר בית, הוא נאמנו של בית המשפט, לולא האמון המלא שרחש לו בית המשפט לא היה מפקיד בידיו את משימת הפיקוח. הוא אמור להיות 'המבוגר האחראי' המשגיח ומציב גבולות, אם צריך, למפוקח. עליו החובה לנקוט בכל האמצעים הדרושים להצבת גבולות, ולוודא, ולהדק ככל הניתן, גבולות אלה, לבל יחטא המפוקח ויצא את מקום המעצר.

28. כאמור, האם לא מילאה את חובתה, דבר אשר איפשר למשיב לצאת ממעצר הבית, בו היה נתון, באין מפריע, והוביל, לכאורה, לביצוע עבירות חמורות ביותר. טענת "ישנתי ולכן לא ידעתי" נוחה מאוד לפריקת האחריות מעל המפקח, אך אין לקבלה, באשר היא משקפת, ככתבה וכלשונה, עצימת עיניים מפני האחריות המוטלת על כתפיה של המפקחת, ועומדת בניגוד גמור לאחריותו של מפקח, כפי שזו נקבעה בפסיקת בית המשפט העליון. ודוק, אם בית המשפט ישעה לטענה כזו מצד מפקחים, שהם לרוב בני משפחה, ויפטור אותם מאחריות בשל כך, הוא ימצא מערער את יסודותיו של מוסד מעצר הבית, החשוב לצרכי הליכי המעצר, ואז כל מפקח יתלה בתירוץ דומה, על מנת לפרוק מעצמו את עול האחריות המוטל עליו.

29. סבורני כי בנסיבות העניין, לאחר עיון מעמיק במלוא החומר הרלוונטי, כי מדובר במקרה חמור ביותר של הפרת תנאי השחרור. מקרה זה מחדד עד מאוד את חשיבות הפיקוח על מי שנתון לפיקוח במסגרת מעצר בית, ועל כן תגובת בית המשפט למעשה ההפרה, חייבת להלום את נסיבותיה, הן ביחס למפוקח שהיפר את ההוראות ביודעין

ללא כל מורא, והן ביחס למפקחת אשר למצער התרשלה במלאכת הפיקוח.

30. כפי שכבר צוין, בית המשפט העליון עמד באופן מקיף על החובה לפקח על חשוד בפלילים, ולהבין כי מי שמתחייב לעשות כן, יידע כי באם יופרו תנאי השחרור, יהיה עליו לשלם את המחיר, תרתי משמע. אין לי אלא להפנות לדברים שאמר כב' השופט י. אלרון, בבש"פ 1902/19 שם קבע כך:

"יידעו ויפנימו המתחייבים לפקח על החשוד, נאשם או נידון, את מלוא כובד האחריות המוטל על כתפיהם ויידע כל נאשם השוקל להפר את תנאי שחרורו בערובה, כי הוא עתיד לפגוע פגיעה אנושה, במבקשי טובתו, אשר הסכימו לערוב לו...יש לעמוד באופן דווקני על קיומם של תנאי שחרור בערובה, שכן אחרת, עלול הדבר לעורר חשש בקרב שופטים, מלפנות לאפיק זה, גם מקום בו הדבר מתבקש, לנוכח האיזון הראוי בין הגנה על שלום הציבור לבין שמירה על חירות הנאשם, כל עוד לא הורשע בדינו".

31. בנסיבות העניין, נוכח חומרת ההפרה בנסיבותיה יש מקום לחלט את מלוא ערובותיו של המשיב וחלק ניכר מערבות האם המפקחת, על מנת לשקף חומרה זו, תוך שנלקחים בחשבון, בין היתר, מהות ההפרה, האישומים כנגד המשיב, ועוצמת הראיות המגבשת אותן, התומכת בהפרה ובתוצאותיה, וכן, מידת אחריותה של המפקחת בנסיבות העניין.

32. אשר על כן, אני מורה על חילוט כדלקמן לטובת המדינה:

- הפיקדון שהפקיד המשיב בסך - 5000 ₪.
- מלוא ההתחייבות עליה חתום המשיב בסך - 10,000 ₪.
- 5000 ₪ מתוך הערבות צד ג' עליה חתומה האם המפקחת.

חומר הראיות הנמצא בלשכתי יוחזר לב"כ המדינה באמצעות המזכירות.

ההחלטה ניתנה בהסכמה בהעדר הצדדים על המזכירות לשלוח להם אותה.

זכות ערר כחוק.

הצדדים.